

Kl. 15:02

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg vil rigtig gerne lige læse noget op, som jeg har lovet en borger at gøre her under debatten. Hun hedder Carina og har lidt af angst i 13 år, er ramt af loftet over kontanthjælp, manden dør i en trafikulykke, og hun er nu alene med to børn. Hun bor på et krisehjem, fordi hun ikke var i stand til at betale sin husleje, da hendes elregning steg med 200 kr. i maj. I juni prioriterede hun maden, og i juli blev hun sat på gaden.

Så jeg vil rigtig gerne vide, og hun vil også gerne vide, om hun har muligheder i dagens rige Danmark, når hun ikke er i stand til at betale noget så basalt som mad til sine børn. Hun er jo nødt til at prioritere mellem mad og elregning. Lyver hun, når hun skriver sådan i en mail? Er det, fordi hun opfinder et verdensbillede, som ordføreren udtrykte det, som er ikkeeksisterende? Har hun vrangforestillinger?

Kl. 15:03

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 15:03

Erling Bonnesen (V):

Det er altid ulykkeligt, når borgere bliver ramt af ulykker, som det også blev beskrevet i spørgsmålet, og det er også lige præcis derfor, vi har vores gode sociale systemer. F.eks. er det nok anbefalelsesværdigt, at man opsøger sin socialrådgiver og prøver på at få lidt råd og vejledning om, hvilke muligheder der er. Det er jo netop der, det kan gå galt. Hvis man står i den situation, at man er blevet ramt af en ulykke eller andre udefra kommende omstændigheder, kan man gå hen og tabe overblikket. Og det er præcis derfor, vi har f.eks. socialrådgivere i systemet, som kan være med til at skabe et overblik, så borgeren kan få tilrettelagt tingene og forhåbentlig blive i stand til at få en fornuftig tilværelsen.

Kl. 15:04

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til Venstres ordfører. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Orla Hav fra Socialdemokraterne.

Kl. 15:04

(Ordfører)**Orla Hav (S):**

Tak for det. Afskaffelse af fattigdom i Danmark er et forslag fremsat af Enhedslisten. Det er en smuk og sympatisk og rigtig tankegang, som ligger bag forslaget, vi skal behandle i dag. Ja, vi kan ligefrem sige, at det er et mål, som et godt

og ansvarligt velfærdssamfund bør forfølge i sit daglige arbejde.

Når det er sagt, må vi fra Socialdemokraternes side melde fra i forhold til troen på, at fattigdom kan afskaffes med en enkelt beslutning i Folketinget. Det er et langsigtet projekt, som siden 1871 har været en af hoveddrivkræfterne i den socialdemokratiske bevægelse. I forbindelse med dette mål er der udviklet flere elementer i strategien for at bekæmpe fattigdom. De er godt forankret i samfundets institutioner. Jeg skal nævne nogle af dem.

Arbejdsmarkedet tager sig af løndannelse og lønfastsættelse. Det ville være en kortslutning af den danske model, hvis Folketinget pludselig definerede lavtlønsgrupper uafhængigt af forhandlingerne på arbejdsmarkedet. Løndannelsen vil ske under indtryk af eksempelvis rekruttering og skal nøje afbalanceres i forhold til andre instrumenter. Det kunne give en fordel til store grupper på det offentlige arbejdsmarked, hvor vi fra Socialdemokraternes side var indstillet på at finde et pænt milliardbeløb til at fremme dette. Det er blot for at illustrere nogle af de mekanismer, vi skal bruge i det daglige politiske arbejde, og her er der klart en forskel på regeringen og oppositionen.

Dagpengesystemet ligger i høj grad i regi af trepartsaftalerne. Her er der en klar pointe i forslaget, men det kræver, at arbejdsmarkedets parter er med inde i prioriteringen og udfordrningen af regelsættet. Regeringen forsøgte denne diskussion i forbindelse med sin stort anlagte kvalitetsreform, der faktisk alene blev ved overskrifterne og viste sig uden reelt indhold.

Så er der kontanthjælpen. En fast minimumstakst vil være skævvridende i forhold til balancen mellem det at være på arbejdsmarkedet og det at være uden for.

Vi anerkender, at virkningen af den nuværende regerings politik har været, at der i høj grad skabes fattigdom i Danmark, og det medvirker ønsket om at give mennesker mulighed for at udfylde pladser på arbejdsmarkedet ikke til at afhjælpe. Det med, at bistandsklienten skulle kunne blive bankdirektør, som det så fint bliver formuleret, ja, det var jo først og fremmest pæne ord, for virkeligheden er jo en ganske anden. Hvem tror på, at mennesker, der sjældent i det daglige har haft mulighed for at vælge, pludselig er i stand til at bruge alle valgmuligheder i vores uddannelsessystem?

De sociale pensioner forhøjes – igen en sympatisk tanke, men alt for unuanceret. Vores pen-